

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušník X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 7. 4. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil písemným prohlášením ze dne 16. 4. 2021. Uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem pravoslavného vyznání, nebyl a není členem žádné politické strany, je svobodný a bezdětný, pochází z X. Již před čtyřmi lety byl půl roku v Polsku. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je to, že žalobce je gay, čemuž na Ukrajině nikdo nerozumí. Vyhýbá se kvůli tomu i vojenské službě, kterou musí nastoupit, ale nechce, protože v armádě se s gayi špatně zachází.
2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem rovněž proveden dne 16. 4. 2021. Žalobce sdělil, že celý život žil v X, v ČR byl na měsíc již v roce 2020 a pracoval zde. Když žalobce na Ukrajině studoval na učilišti, často jej bili jeho spolužáci a muži, kteří věděli o jeho sexuální orientaci. Po ukončení studia si kvůli tomu nechal změnit příjmení. Vedení školy situaci řešilo, šikana se pak přesunula na ulici po škole. Na policii se žalobce obrátil dvakrát, policie se mu vysmála. Místo, aby útočníky potrestali, pustili je, protože jejich rodiče zaplatili peníze. Bylo to v letech 2015 a 2016, žalobce si na postup policie nestěžoval, protože to dle něj není na Ukrajině možné. Žalobce se obává nástupu na vojenskou službu, kde by mohl být také šikanován, neboť tam budou lidé, kteří jej znají. Obdržel již pět předvolání k nástupu základní vojenské služby, jinak nebyl s vojenskou správou v kontaktu. Kdyby se ozval, hned by jej naverbovali. Za nedostavení se k vojenské správě platil pokuty 50 hřiven. Vojenskou službu odmítá jednak z obavy, že bude bit z důvodu jeho sexuální orientace, jednak nechce zabíjet a použít zbraň. Před podáním žádosti o mezinárodní ochranu zaplatil žalobce celkem 1000 Eur zprostředkovateli za účelem legalizace jeho pobytu v ČR, ale nikdy to nedopadlo. Problémy s vycestováním z Ukrajiny neměl, nikdy nebyl trestně stíhán a neměl problémy s ukrajinskými státními orgány.
3. Žalobci byla zaslána výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, kterou si však žalovaný nepřevzal a posléze se k seznámení s podklady nedostavil.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Z žalobcem předloženého potvrzení o změně jeho příjmení nedovodil žalovaný významných závěrů pro posouzení žádosti žalobce. Žalovaný poukázal na § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, dle něž Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu mj. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů. Na základě žalovaným opatřených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a výpovědi žalobce lze dle žalovaného považovat Ukrajinu ve vztahu k žalobci za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal, že by se v jeho případě o bezpečnou zemi původu nejednalo.
5. Dle žalovaného je branná povinnost legitimní občanskou povinností, je zaměřena na všechny bojeschopné muže a nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských orgánů. Na Ukrajině také nedochází k systematickému pronásledování

mj. na základě sexuální orientace, jak plyne z informace OAMP Ukrajina: Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, stav duben 2020. Žalobce neměl ve vlasti problémy se státními orgány, a to ani v souvislosti s jeho sexuální orientací. Jestliže nebyl spokojen s tím, jak se ukrajinská policie vypořádala s tím, že byl bit, nestěžoval si na postup policie a na další pomoc státních orgánů země jeho původu z důvodu svého subjektivního přesvědčení rezignoval. Nelze tedy dojít k závěru, že by ukrajinskými orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby. Žalobce využívá žádosti o mezinárodní ochranu k prosté legalizaci pobytu na území ČR, když i sám přiznal, že se snažil legalizovat svůj pobyt prostřednictvím placeného zprostředkovatele.

6. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a výroková část nedostala požadavků na přesnost a určitost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dezinterpretoval důvody žádosti o mezinárodní ochranu, když vyzdvihl nechuť žalobce nastoupit na vojenskou službu a dále hovořil o nespecifikované obavě v souvislosti s jeho sexuální orientací, s níž dále v rozhodnutí nepracoval, aby mohl následně žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou. Z pohovoru je přitom zřejmé, že žalobce má primární obavu z pronásledování z důvodu jeho sexuální orientace, která zintenzivnila hrozcím nástupem na vojnu. Žalobce tedy uváděl jiný důvod, než ten, na jehož základě byla žádost zamítnuta. K zamítnutí žádosti nemá žalovaný ani oporu ve spisovém materiálu, když výčet zpráv o bezpečnosti Ukrajiny neodpovídá tematickým zaměřením tvrzeným azylovým důvodům, a žalovaný nereaguje adekvátně a individualizovaně na situaci žalobce.
7. Dle žalobce se žalovaný nesprávně nezabýval jednotlivými důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Nezabýval se újmou, jež může žalobci hrozit z důvodu nečinnosti ukrajinských orgánů či jejich nezájmu o ochranu žalobce. Žalobce pochybuje nad objektivitou podkladů pořízených státními institucemi ČR, či dokonce odborem žalovaného. Dle zpráv OAMP jsou v podstatě všechny státy bezpečnými zeměmi. Žalobce dále namítl, že nebyl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy v jejich souhrnu a ty podstatné ignoroval.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil, napadené rozhodnutí nepovažoval za vadné, k čemuž odkázal na jeho odůvodnění a obsah správního spisu. Uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, žalovaný opatřil potřebné podklady a podrobně zhodnotil důvody, pro něž žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Břemeno tvrzení a důkazní bylo na straně žalobce. Žalovaný odmítl, že by se nedostatečně zabýval otázkou sexuální orientace žalobce v kontextu zpráv o zemi jeho původu. K podkladům rozhodnutí se žalobce mohl vyjádřit, nenavrl však žádné materiály. Žalovaný popsal specifičnost důvodů, pro něž se mezinárodní ochrana uděluje. Zdůraznil, že žalobce neměl potíže se státními orgány země původu a neměl potíže vycestovat a do země původu se vracet. Žalobce měl možnost uvést veškeré skutečnosti, jež měl žalovaný vzít v potaz. Ukrajinu lze vůči žalobci považovat za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal opak.

9. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
11. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
13. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
14. Podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
15. Soud konstatuje, že žalovaný především správně vyhodnotil Ukrajinu, resp. její Volyňskou oblast, odkud žalobce pochází, jako bezpečnou zemi původu. Vycházel přitom především z § 2 výše citované vyhlášky, jakož i z opatřených zpráv týkajících se hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, situace v zemi a situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Za této situace bylo na žalobci, aby v duchu § 16 odst. 2 zákona o azylu unesl své zvýšené důkazní břemeno a s ohledem na presumpci

neporušování práv vlastních občanů ze strany bezpečných zemí původu prokázal, že právě v jeho případě Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat nelze.

16. Uvedený závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, uveřejněném ve Sbírce NSS pod č. 1749/2009, když uvedl: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...)] [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
17. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že v daném případě žalobce své důkazní břemeno neunesl. Žalobce prakticky setrval v rovině tvrzení, jím nabídnutý podklad osvědčil pouze to, že žalobce si v roce 2016 nechal změnit příjmení, což koresponduje jeho výpovědi. Sama tato skutečnost však nemohla vést k vyhodnocení Ukrajiny jako země původu, která není pro žalobce bezpečná. Obsah tvrzení žalobce do značné míry nesměřoval k vyvrácení závěru ohledně bezpečnosti země původu. Žalobce především popisoval jeho konflikty s nestátními soukromými osobami, jejichž příčinou snad byla sexuální orientace žalobce, což je politováníhodné, nelze však z toho dovozovat závěry o nebezpečnosti Ukrajiny, jako státu, pro žalobce. Nelze vyloučit, že by obdobná situace mohla nastat např. v ČR.
18. Přesah směrem k fungování státních orgánů má příběh žalobce teprve v bodu, kdy se žalobce dvakrát obrátil na ukrajinskou policii, jež měla útočníky po zaplacení finančních částek propustit. Z tohoto sdělení nelze bez dalšího mnoho usuzovat, neboť není zřejmé, o jak vážné útoky proti žalobci se jednalo, zda bylo možno pachatele např. vzít do vazby, zda došlo k zaplacení pokut za přestupky či zda ukrajinská policie např. přijala úplatky. Podstatné však je, že se žalobce, pokud měl pocit, že policie nepracovala správně, nikdy ani nepokusil hledat nápravu u ukrajinského státu, neobrátil se např. na nadřízené policistů, na ukrajinskou justici, popřípadě ombudsmana, jenž na Ukrajině dle zpráv o zemi původu působí. Primárně měl přitom žalobce hledat ochranu u orgánů svého domovského státu.
19. K popsáním útokům na žalobce nadto docházelo již v letech 2015 a 2016. Od té doby byl žalobce dle své výpovědi půl roku v Polsku a v roce 2020 byl dokonce i v ČR. O mezinárodní ochranu však tehdy nepožádal a dobrovolně se vrátil na Ukrajinu, což naznačuje, že sám nevnímal svou situaci, jako natolik kritickou, aby jí bylo odůvodněno podání žádosti o mezinárodní ochranu. Lze pak pochopit závěr žalovaného, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu z dubna 2021 může být motivována snahou o prostou legalizaci pobytu v ČR, zejména v situaci, kdy sám žalobce sdělil, že za tím účelem zaplatil zprostředkovateli 1000 Eur.

20. Skutečností, jež snad mohla zintenzivnit žalobcovy obavy z pobytu na Ukrajině, jsou opakovaná předvolání k vojenské správě, neboť žalobce by měl nastoupit na vojnu. V tomto případě nejde ani tak o obavy z pobytu na Ukrajině jako takového, nýbrž obavy z průběhu výkonu základní vojenské služby, která je dle zpráv o zemi původu na Ukrajině povinná pro zdravotně způsobilé muže. Žalobce zcela pomíjí možnost náhradní vojenské služby, která je na Ukrajině dle žalovaným opatřených podkladů zavedena a jejíž využití by mohlo napomoci řešení žalobcových problémů. Je totiž vykonávána zpravidla v nemocnicích, tedy odlišném prostředí od standardní vojenské služby, kde by se žalobce pohyboval mezi jinými lidmi a jistě by nemusel používat zbraň či dokonce zabíjet. Již obava ze standardní vojenské služby, kterou žalobce nikdy neabsolvoval, je však u žalobce dána pouhými domněnkami, neblahou zkušeností z minulosti a neochotou aktivně se obracet na ukrajinské státní orgány. To však v situaci, kdy žalobce pochází z bezpečné země původu dle shora citované úpravy, nestačí k hodnocení Ukrajiny jako země původu, která není pro žalobce bezpečná.
21. Ke shodnému závěru dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí, jež je přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že žalovaný účelově dezinterpretoval obsah jeho výpovědi a ve svém rozhodnutí posuzoval odlišné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, než jaké žalobce uplatnil. Žalobce hovořil o obavách ze šikanózního chování a útoků proti jeho osobě v důsledku jeho sexuální orientace jakož i o obavách z nástupu na vojnu, jednak proto, že bude muset používat zbraň a zabíjet, a jednak právě z důvodu prvně popsanych obav, kdy by na vojně mohl čelit útokům motivovaným jeho sexuální orientací. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval jak tomu, proč nepovažuje samotné povolání k základní vojenské službě, bez vazby na sexuální orientaci žalobce, za relevantní důvod k udělení mezinárodní ochrany, tak i vypořádání možných problémů plynoucích z homosexuální orientace žalobce. Žalovaný zde vyhodnotil žalobcem popsané historické útoky a navazující chování žalobce, přičemž dospěl k závěru, že nelze Ukrajinu považovat za nebezpečnou proto, že by ukrajinský stát nebyl schopen poskytnout žalobci ochranu v případě útoků motivovaných jeho sexuální orientací. Tím byla vypořádána i žalobcem uváděná obava, že k takovýmto útokům by mohlo dojít v průběhu základní vojenské služby, pokud by k ní žalobce nastoupil.
22. Dle přesvědčení soudu reagoval žalovaný na žalobcem přednesený příběh dostatečně, k čemuž využil adekvátních podkladů. Lze znovu připomenout, že je to žalobce, kdo byl ve správním řízení zatížen zvýšeným důkazním břemenem, měl možnost se k věci vyjádřit a sám jiných podkladů nenavrhoval. Podklady pocházející od státních orgánů ČR nelze a priori označit za bezcenné. Je jistě pravdou, že v řadě případů je zapotřebí takové podklady doplnit o další zdroje informací o zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu. Relevantnost a dostatečnost správním orgánem opatřených podkladů je však třeba posoudit v každém konkrétním případě. Ve věci žalobce nelze přehlédnout, že pochází ze země, již ČR považuje za bezpečnou, a ani z obecně známých informací, ani z opatřených zpráv, neplyne, že by tomu tak pro žalobce nemělo být. Tematicky se opatřené zprávy věnují situaci na Ukrajině včetně stavu dodržování lidských práv v této zemi a vojenské službě, což je okruh problémů relevantní pro posouzení případu žalobce. Lze objektivně říci, že neexistují zprávy podrobně popisující veškeré konkrétní případy žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce sám jiné podklady ve správním řízení nenavrhoval, a

dokonce ani v žalobě neoznačil jakékoli podklady, které by dle něj měly závěry žalovaného zpochybnit.

23. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl vyzván k seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí, námitka, že tomu tak nebylo, je proto nedůvodná. Skutečnost, že v době zaslání výzvy nezastoupený žalobce si výzvu k seznámení nepřevzal a k seznámení se následně nedostavil, na uvedeném nic nemění. Uvedená námitka, stejně jako námitky další, přitom setrvává v obecné rovině. Žalobce neuvádí, jak jej mělo na právech poškodit neseznámení s kterým podkladem. Neuvádí, proč považuje výrokovou část rozhodnutí za vadnou. K tomu soud může konstatovat leda to, že ji nepřesnou či neurčitou neshledává, když je zřejmé v jaké věci a jakým způsobem žalovaný rozhodl. Žalobce neuvádí, jaké podstatné důkazy žalovaný ignoroval.
24. Žalovaný v daném případě v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nezkoumal, zda jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b tohoto zákona, neboť bylo po zjištění, že žalobce pochází z bezpečné země původu, presumováno, že tato země je bezpečná i pro žalobce. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn v rozsahu, v jakém toho bylo pro potřeby řízení o žádosti žalobce zapotřebí. Situace žalovaného byla v tomto směru o to jednodušší, že pro řízení klíčová skutečnost plyne již z uvedení Ukrajiny v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalobce pak neprokázal, že v jeho případě Ukrajina bezpečnou zemí původu není.
25. Nad rámec toho soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Případné obtíže se získáním pobytového oprávnění dle uvedeného zákona nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců.
26. Ze shora uvedených důvodů krajský soud zamítl podanou žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce se k jemu zaslání výzvy dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný nařízení jednání výslovně nepožadoval.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 6. října 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
soudce